

ONZE HUIDIGE KLOKKEN

Op dit moment zwijgen de kerkklokken omdat klokkenstoelen waarin ze hangen worden gerestaureerd. De klokken van nu zijn van 1946 en 1948. In de nieuwsbrief *Katholiek Thuisfront Weurt* vertelt oudpastoor Van Heusen hierover. Deze nieuwsbrief is regelmatig vanuit Weurt naar de Weurtse Indiëgangsters gestuurd (1947-1950). Op deze manier zijn onze soldaten (waarvan er nog enkele in Weurt leven) op de hoogte gehouden van de gebeurtenissen in ons dorp. In de nieuwsbrief van november 1948 treffen we het volgende (enigszins ingekort) bericht aan:

21 November 1948: Dat zal een bijzondere dag zijn voor de parochie Weurt. Die dag herdenken we het 150-jarig bestaan van de parochie en krijgen we hoog bezoek. Wat is het geval? Nadat reeds op 10 Mei 1940 de kerkklokken op hoog bevel van de bezetter tot zwijgen waren gedoemd, werden ze ruim twee jaar later uit de toren weggeroofd, om te worden versmolten tot krijgsmateriaal. Na de gedane nasproingen bleek, dat onze klokken in de smeltoven terecht waren gekomen: we zouden ze nooit terug zien! Toch: klokken moesten we hebben; een toren zonder klok, dit is een gemis. Toen in 1946 een beroep gedaan werd op de goedgeefsheid der parochianen om te kunnen overgaan tot aanschaffing van nieuwe klokken, gaven ze met milde hand: binnen 8 dagen was de zaak beklonken en de klokken besteld. Maar tussen bestelling en levering ligt, vooral na 1945 een lange, lange tijd: it is a long way. Soms werd al eens twijfel geopperd, of de klokken nog wel ooit zouden komen; maar nu alle twijfel aan de kant, de klokken zijn gereed, ze komen naar Weurt. 21 November a.s. is de grote dag. Op die dag worden ze plechtig geconsacreerd. 's Morgens om half 9 dragen we een plechtige solemnele H. Mis van dankbaarheid op: dankbaarheid voor al het goede, gedurende anderhalve eeuw geschonken aan de parochie door de goede God. 's Middags om 4 uur komt de hoogste kerkelijke autoriteit van het Bisdóm, de Bisschop Mgr. Mutsaerts zelf naar Weurt, om door plechtige zalving de klokken aan God toe te wijden en ze te bestemmen voor haar heilig dienstwerk. En als dan in de loop der week de klokken haar oude plaats in de toren weer hebben ingenomen, dan zullen wij horen haar stemmen en klanken. Stemmen, die uitjubelen de vreugde, welke ons hart vervult op de hoge kerkelijke en nationale feesten. Maar ook haar stemmen, die spreken van rouw en droefheid, wanneer iemand uit ons midden is weggenomen. Zo zullen ze spreken tot ons in vreugde en rouw, zo zullen ze bijdragen om te onderhouden ons contact met de Hemel.

Klokken ontvangen bij hun wijding een naam. De grote klok wordt gedoopt: Theodorus-Maria; de kleine klok Andreas. Mogen de nieuwe klokken gedurende lange jaren verkondigen Gods lof. Mogen ze nooit meer ten prooi vallen aan de roofzucht van een wrede bezetter. Dit geven ons de goede God!

H.J. van Heusen. Pastoor.

(Met dank aan Willemien Smits voor het uitlenen van de nieuwsbrief *Katholiek Thuisfront Weert*)

SV

Uit: Parochieblad St. Andreasparochie nr. 28, 25 september 2010